

Mangsa Hareup pikeun Amérika jeung 18 Juli 2020 - Nomer Tilu

Mulya panon anu ningali jeung ceuli anu ngadangu

Jeff Pippenger

2023-08-25

Garis-garis gerakan réformasi téh mangrupikeun konci pikeun ngartos “tujuh guludug” dina Wahyu sapuluh. “Tujuh guludug” ngawakilan sajarah pangkuatan pesen malaikat kahiji ti tanggal 11 Agustus 1840 nepi ka Kacewa Agung dina 22 Oktober 1844. Pasal sapuluh nyadiakeun tilu saksi internal dina éta pasal pikeun ngadukung pamahaman ieu.

“Gerakan Advent taun 1840–44 téh mangrupa pancaran anu mulya tina kakawasaan Allah; amanat malaikat kahiji geus dibawa ka unggal pos misionaris di sakuliah dunya, sarta di sawatara nagara aya minat agamis anu panggedéna nu kungsi kasaksian di mana waé tanah saprak Reformasi abad ka genep welas; tapi ieu sadayana bakal kaungkulan ku gerakan anu kawasa dina mangsa pangéling-éling panungtungan ti malaikat katilu.” *The Great Controversy*, 611.

Pesen malaikat kahiji dibawa ka sakuliah dunya ti taun 1840 saterusna. Uriah Smith ngébréhkeun pamahaman para pangheubeulna, saluyu jeung Ibu White. Smith ngaku yén malaikat kahiji sumping dina taun 1798 sarta némbongkeun yén éta malaikat kahiji anu turun dina taun 1840. Smith jeung para pangheubeulna ngan saukur can nengetan bédana antara datangna hiji pesen jeung pangkuatanana. Smith kalayan écés nyatakeun yén nalika malaikat dina Wahyu sapuluh nempatkeun hiji sukuna dina laut jeung hiji deui dina bumi, éta nandakeun pesen anu keur dibawa ka sakuliah dunya.

“Ku sabab éta, dina taun 1798, larangan pikeun ngamashurkeun yén poé Kristus geus caket téh eureun; dina taun 1798, mangsa ahir mimiti lumangsung, sarta segel dicabut tina kitab leutik éta. Ti saprak mangsa éta, ku sabab kitu, malaikat dina Wahyu 14 geus maju ngamashurkeun yén jam pangadilan Allah geus sumping; sarta ti saprak waktu éta ogé, malaikat dina pasal 10 geus nangtung dina laut jeung darat, sarta sumpah yén waktu moal aya deui. Ngeunaan jati dirina, moal aya patalékan; sarta sakabéh alesan anu dipaké pikeun netepkeun anu hiji, sarua ogé kuatna dina hal anu séjén. Urang henteu kudu ngasupkeun perdebatan naon waé di dieu pikeun némbongkeun yén generasi ayeuna keur nyaksian kacumponan dua nubuat ieu. Dina pangwawaran Advent, leuwih hususna ti taun 1840 nepi ka 1844, mimiti lumangsung kacumponan maranéhna anu pinuh tur rinci. Kalungguhan malaikat ieu, hiji suku dina laut jeung anu séjén dina darat, nandakeun lega jembarna pangwawaranana ku laut jeung ku darat. Lamun ieu amanat ngan ukur dimaksudkeun pikeun hiji nagara wungkul, geus cekap pikeun malaikat éta nangtung dina darat hungkul. Tapi manéhna nempatkeun hiji sukuna dina laut, anu tina éta urang bisa nyindekel yén amanatna bakal meuntas samudra, sarta ngalegaan ka rupa-rupa bangsa jeung bagéan-bagéan dunya; sarta kasindekan ieu dikuatkeun ku kanyataan yén pangwawaran Advent, anu geus disebut di luhur, mémang nepi ka unggal stasion

misionaris di sakuliah dunya. Langkung lengkep ngeunaan ieu dina pasal 14.” Uriah Smith, *Thoughts on Daniel and the Revelation*, 521.

Ku kituna, ayat kahiji tina pasal sapuluh keur nandaan tanggal 11 Agustus 1840, sabab dina waktu éta tungtung kakawasaan unggul Ottoman anu geus diprediksi éta liren, saluyu jeung ramalan dina Wahyu salapan. Sister White nyatakeun:

“Dina taun 1840, aya deui hiji kacumponan nubuat anu matak kagum anu ngagerakkeun minat anu sumebar lega. Dua taun saméméhna, Josiah Litch, salah saurang palayan Injil utama anu ngawawarkeun datangna kadua, medalkeun hiji panarangan ngeunaan Wahyu 9, anu ngaramalkeun runtagna Kakaisaran Ottoman. Numutkeun kana itunganana, kakawasaan ieu bakal ditumbangkeun... dina tanggal 11 Agustus 1840, nalika kakawasaan Ottoman di Konstantinopel bisa diarepkeun bakal dipatahkeun. Jeung ieu, kuring yakin, bakal kabuktian leres kajadianana.”

“Dina mangsa anu kacida ditangtukeunana, Turki, ku jalan para dutana, narima panangtayungan ti kakawasaan-kakawasaan sekutu Éropa, sahingga nempatkeun dirina dina pangawasan bangsa-bangsa Kristen. Kajadian éta leres-leres nyumponan ramalan éta. Nalika hal éta jadi kanyahoan, jalma réa jadi yakin kana benerna prinsip-prinsip panapsiran nubuat anu dianut ku Miller jeung para sasamana, sarta hiji dorongan anu luar biasa dipaparinkeun ka gerakan Advent. Jalma-jalma anu boga élmu jeung kalungguhan ngahiji jeung Miller, boh dina ngawawar boh dina medalkeun pamadeganana, sarta ti taun 1840 nepi ka 1844 pagawean éta ngalegaan kalayan gancang pisan.” *The Great Controversy*, 334, 335.

Ayat hiji dina pasal sapuluh nyaéta 1840, sarta dina ayat sapuluh urang ningali Yohanes kacida pahitna ku kuciwa dina 22 Oktober 1844. Yohanes ngawakilan jalma-jalma anu mawa pesen tina kitab leutik ka sakuliah dunya, ngan ukur pikeun ngalaman kuciwa anu kacida paitna dina 22 Oktober 1844. Ayat hiji nepi ka ayat sapuluh ngawakilan sajarah ti 1840 nepi ka 1844. Éta téh hiji kasaksian internal dina jero pasal sapuluh.

Saksi anu séjén nyaéta Yohanes anu ngadahar kitab leutik éta, sarta éta amis dina sungutna, ngagambarkeun panarimana kana amanat tanggal 11 Agustus 1840, lajeng éta robah jadi pait dina beuteungna dina Mangsa Kaceuceub Gedé tanggal 22 Oktober 1844.

Tuluy abdi nyandak kitab leutik tina panangan malaikat éta, tuluy ngahakanana nepi ka béak; sarta dina baham abdi rasana amis kawas madu; jeung sanggeus abdi ngahakanana, beuteung abdi jadi pait. Wahyu 10:10.

Ayat sapuluh ngawakilan sajarah 1840 nepi ka 1844 dina hiji ayat. Éta téh kasaksian internal anu kadua dina éta pasal yén “tujuh guludug” ngawakilan éta sajarah. Sister White parantos ngidentifikasi yén “tujuh guludug” ngawakilan hiji paparin kajadian-kajadian anu lumangsung dina handapeun amanat malaikat kahiji jeung kadua. Amanat malaikat kadua réngsé dina kaciwaneun anu gedé, ku kituna “tujuh guludug” ngawakilan sajarah anu sarua pisan. Tilu kasaksian internal pikeun ngadukung bebeneran yén sajarah ti 11 Agustus 1840 nepi ka Kaciwaneun Gedé dina 22 Oktober 1844 nyaéta sajarah nubuat anu keur ditekenkeun dina Wahyu pasal sapuluh.

Tuluy dina ayat panungtungan, saluyu jeung bebeneran anu patali jeung “tujuh guludug,” dipasihkeun parentah pikeun nepikeun éta amanat, sarta yén sajarah éta pisan kudu diulang deui.

Sarta saur-Na kaula ka abdi, “Maneh kudu ngaramal deui di hareupeun loba bangsa, jeung nagara-nagara, jeung basa-basa, jeung raja-raja.” Wahyu 10:11.

Tujuh guruh téh nandakeun yén awal Adventisme, dimimitian nalika amanat anu dibuka segelna dina “mangsa ahir” dipaparin kakawasaan, bakal ngagambarkeun ahir Adventisme nalika amanat anu dibuka segelna dina taun 1989 dipaparin kakawasaan ku turunna, lain malaikat Wahyu sapuluh, tapi ku malaikat anu turun tina Wahyu dalapan welas. Malaikat Wahyu dalapan welas turun dina 11 Séptémber 2001, sarta ayeuna urang keur ngadeukeutan kacindekan pangulangan sajarah 1840 nepi ka 1844.

Pangimeutan-pangimeutan ieu ngeunaan pasal sapuluh geus mangtaun-taun aya dina ranah umum. Anu can kungsi dipikawanoh nepi ka kakara anyar-anyar ieu nyaéta yén babarengan jeung sajarah suci éta aya deui hiji sajarah suci anu nyelap di jerona. Sajarah éta ngan bakal dipikawanoh ku jalma-jalma anu narima prinsip Alfa jeung Omega anu ngaidéntifikasi ahir hiji perkara jeung awal hiji perkara. Sajarah anu nyelap di jero sajarah suci éta dimimitian ku hiji kuciwa sarta dipungkas ku Kuciwa Agung. Sajarah taun 1843 nepi ka 1844 téh mangrupa hiji garis sajarah anu husus, aya di jero tapi béda ti sajarah taun 1840 nepi ka 1844. Sadérék Wanoja White jeung Kristus duanana nyarioskeun garis sajarah ieu.

“Sakabéh pekabaran anu dipaparinkeun ti taun 1840–1844 kudu dijadikeun kuat ayeuna, sabab loba jalma anu geus leungit pituduhna. Pekabaran-pekabaran éta kudu ditepikeun ka sakabéh garéja.

Kristus ngadawuh, ‘Bagja panon maraneh, sabab eta ningali; jeung ceuli maraneh, sabab eta ngadangu. Sabab saéstuna Kami nyarita ka maraneh, yén loba nabi jeung jalma-jalma soleh geus ngaharepkeun ningali hal-hal anu ku maraneh ditempo, tapi maranéhna henteu ningalina; jeung ngadangu hal-hal anu ku maraneh kadéngé, tapi maranéhna henteu ngadangu’ [Matt. 13:16, 17]. Bagja panon anu ningali hal-hal anu katingali dina taun 1843 jeung 1844.

“Pesen éta geus dipasihkeun. Jeung ulah aya panundaan dina ngulangkeun éta pesen, sabab tanda-tanda jaman keur kacumponan; pagawéan panutup kudu diréngsékeun. Hiji pagawéan anu gedé bakal dipigawé dina waktu anu pondok. Moal lila deui hiji pesen bakal dipasihkeun ku panangtuan Allah anu bakal ngagedéan jadi sasauran tarik. Tuluy Daniel bakal nangtung dina bagianna, pikeun méré kasaksianana.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

“Para nabi jeung jalma-jalma bener geus hayang ningali hal-hal éta” anu “katingali dina taun 1843 jeung 1844.” Isa ngarujuk kana sajarah suci ieu dina dua Injil, tapi unggal rujukan éta aya dina kontéks anu béda.

Sarta Anjeunna ngandika ka maranéhna loba hal ku misil, saur-Na, “Tenjo, aya nu nyebar indit rek nyebar bibit; sarta waktu anjeunna nyebar, sabagian bibit murag di sisi jalan, tuluy manuk-manuk daratang sarta ngahakan éta bibit. Sabagian deui murag kana tempat nu cadas, anu taneuhna teu loba; tuluy gancang tumuwuh, lantaran taneuhna teu jero. Tapi sanggeus

panonpoé naék, éta pepelakan jadi kaduruk; sarta ku sabab teu boga akar, jadi layu. Sabagian deui murag di antara cucuk; tuluy cucuk-cucuk éta tumuwuh sarta ngakeueum éta pepelakan. Tapi nu séjén murag kana taneuh anu hadé, tuluy ngahasilkeun buah, aya nu saratus kali lipet, aya nu genep puluh kali lipet, aya nu tilu puluh kali lipet. Sing saha anu boga ceuli pikeun ngadéngé, mugi ngadéngé.” Tuluy murid-murid sumping sarta pok ka Anjeunna, “Naha Gusti nyarios ka maranéhna ku misil?” Anjeunna ngawaler sarta ngadawuh ka maranéhna, “Ku sabab ka maranéh geus dipaparin terang kana rahasia Karajaan Sawarga, ari ka maranéhna mah henteu dipaparin. Sabab sing saha anu boga, ka manéhna bakal dipaparin deui, nepi ka manéhna jadi leuwih loba kénéh; tapi sing saha anu teu boga, sanajan naon anu dipiboga ku manéhna ogé bakal dicabut ti manéhna. Ku sabab éta Kami nyarios ka maranéhna ku misil: sabab maranéhna ningali tapi teu nénjo, jeung ngadéngé tapi teu ngadangu, ogé teu ngartos. Sarta ka maranéhna tergenepan nubuat Yesaya, anu unjukan, ‘Ku ngadéngé maranéh bakal ngadéngé, tapi moal ngartos; jeung ku nenjo maranéh bakal nenjo, tapi moal nyurahan. Sabab haté bangsa ieu geus beubeurat, ceulina geus taruli kana pangrungu, panonna ku maranéhna sorangan geus dipiceun tina panénjo; ulah nepi ka maranéhna nenjo ku panonna, ngadéngé ku ceulina, ngartos ku haténa, tuluy maranéhna murtad, sarta Ku Kami disageurkeun.’ Tapi bagja panon maranéh, sabab bisa nenjo; jeung ceuli maranéh, sabab bisa ngadéngé. Sabab saéstuna Kami nyebut ka maranéh, yén loba nabi jeung jalma-jalma saleh kacida hayangna nenjo hal-hal anu ku maranéh ditempo, tapi maranéhna henteu nenjo éta; jeung ngadéngé hal-hal anu ku maranéh didéngé, tapi maranéhna henteu ngadéngé éta.” Mateus 13:3–17.

Yesus dina Mateus, nalika nyarioskeun pangaruh Firman Allah, sarta nyaaur manusa supaya “ngadangu,” netelakeun yén urang Laodikea anu nampik éta amanat anu ku para nabi kacida dipikahayangna pikeun disaksian, geus dilambangkeun dina Yesaya pasal genep. Future for America geus sababaraha kali nampilkeun Yesaya genep dina kontéks 11 Séptémber 2001, sabab ku serangan Islam dina tanggal éta malaikat perkasa dina Wahyu dalapan welas turun sarta nyaangan bumi ku kamulyaan-Na. Sakabéh nabi satuju silih saluyu, sarta dina ayat katilu Yesaya genep urang manggihan rujukan langsung kana éta pisan malaikat.

Dina taun nalika Raja Uzziah pupus, kuring ogé ningali PANGERAN linggih dina tahta, luhur tur dijungjung; sarta jubah-Na ngeusi Bait Allah. Di luhur éta nangtung para serafim: masing-masing boga genep jangjang; ku dua anjeunna nutupan beungeutna, ku dua anjeunna nutupan sukuna, sarta ku dua anjeunna ngapung. Jeung nu saurang sasauran ka nu saurang deui, pokna, Suci, suci, suci, nyaeta PANGERAN semesta alam; sakuliah bumi pinuh ku kamulyaan-Na. Yesaya 6:1–3.

Bumi dipaparin ku kamulyaan-Na nalika malaikat tina Wahyu dalapan welas turun, sarta Yesaya nyayagikeun konci penting séjén nalika anjeunna ngawartosan ka urang yén titingalna ngeunaan tempat suci kajadian dina taun pupusna Raja Uzia. Raja Uzia geus nyobaan ngalakonan pagawean imam di jero Bait Allah. Dalapan puluh imam jeung imam agung ngalawan anjeunna supaya ulah ngalakukeun éta nepi ka Gusti nimpahkeun kusta kana tarangna. Anjeunna narima tanda sato galak lantaran nyobaan ngahijikeun kawibawaan nagarana jeung kawibawaan garéja. Anjeunna henteu langsung paéh; anjeunna dicabut tina tahta sarta digantikeun, sarta dina hiji mangsa ahirna anjeunna pupus dina 11 Séptémber 2001. Garéja Advent laun-laun maot sakumaha garéja Yahudi

dina jaman Kristus. Tapi dina 11 Séptémber 2001, Adventisme anu saméméhna geus nampik talatah tina genep ayat panungtung Daniel sabelas nepi ka tungtungna jadi tungtung salaku tanduk Protestan Amérika Sarikat, sarta jalma-jalma anu diwakilan ku Yesaya tuluy dipanggil pikeun mawa talatah anu diwakilan ku sora kahiji Wahyu dalapan welas.

Sarta Azarya imam téh asup nyusul anjeunna, sarta babarengan jeung anjeunna aya dalapan puluh imam PANGERAN, jalma-jalma anu gagah berani. Maranéhna nangtang Raja Uzia, tuluy ngadawuh ka anjeunna, “Henteu pantes pikeun anjeun, Uzia, ngaduruk menyan ka PANGERAN, sabab éta kagungan para imam, putra-putra Harun, anu geus dikuduskeun pikeun ngaduruk menyan. Kaluarlah ti tempat suci, sabab anjeun geus ngalanggar; jeung éta moal jadi kahormatan pikeun anjeun ti PANGERAN Allah.” Tuluy Uzia jadi ambek, bari dina leungeunna nyekel padupaan pikeun ngaduruk menyan; sarta nalika anjeunna keur ambek ka para imam, kusta téh langsung mucunghul dina tarangna di hareupeun para imam, di Bait PANGERAN, di gigireun altar menyan. Azarya imam agung, jeung sakumna imam, neuteup ka anjeunna; sarta tingali, anjeunna katarajang kusta dina tarangna, tuluy maranéhna ngusir anjeunna kaluar ti dinya; enya, anjeunna sorangan ogé gura-giru kaluar, sabab PANGERAN geus ngahukum anjeunna. Raja Uzia jadi jalma anu katarajang kusta nepi ka poé pupusna, sarta cicing di hiji imah anu dipisahkeun, lantaran anjeunna katarajang kusta; sabab anjeunna geus dipisahkeun tina Bait PANGERAN. Sedengkeun Yotam anakna ngawasa karaton raja, ngahakiman rahayat nagri. 2 Babad 26:17–21.

Penting pikeun ngartos yén tanduk Protestan dicabut tina garéja Advent Poé Katujuh dina tanggal 11 Séptémber 2001, sabab aya tilu unsur utama dina kabukana meterai pesen Wahyu dina poé-poé panungtungan. Hiji nyaéta sajarah saajar antara tanduk Républikanisme jeung tanduk Protestanisme. Unsur séjén anu kudu dipikawanoh nyaéta pentingna tujuh garéja, jeung tangtu anu katilu nyaéta “tujuh guludug.” Katilu unsur nubuat ieu ngawangun pesen anu keur dibuka meteraina, sarta perlu dipikawanoh yén sakumaha garéja Yahudi kaliwatan dina mangsa Kristus, kitu deui Adventisme kaliwatan dina “poé-poé panungtungan.”

Yesaya kalawan sukarela narima pancén pikeun mawa hiji amanat ka umat pilihan Allah anu henteu satia dina sajarahna, sarta Yesus ngagunakeun kecap-kecap anu sarua pikeun nyanghareupan kaayaan anu sarua dina sajarah-Na. Umat pilihan perjanjian keur diliwatan, sarta maranéhna nolak pikeun “ngadangu” sarta disageurkeun.

Tuluy anjeunna ngandika, “Indit, sarta bejakeun ka ieu bangsa: Maraneh enya-nya ngadenge, tapi henteu ngartos; jeung enya-nya ningali, tapi henteu ngaraoskeun. Jadikeun hate ieu bangsa gendut, jadikeun ceulina beurat, sarta peureumkeun panonna; bisi maranehna ningali ku panonna, ngadenge ku ceulina, ngartos ku haténa, tuluy barobah, sarta cageur.” Yesaya 6:9, 10.

Pagawean anu dicangking ku Yesaya téh nyaéta pagawean anu dicangking ku Yohanes jeung Yehezkiel nalika maranéhna ngadahar kitab leutik éta. Maranéhna mawa hiji pesen pangreureuh ka hiji umat pilihan perjanjian anu keur dina prosés dimuntahkeun kaluar tina sungut Gusti. Kadua kalina Yesus nyebut sajarah anu dipikahayang ku para nabi jeung ku jalma-jalma bener pikeun ditempo, kacatet ku Lukas.

Jeung maneh, Kapernaum, anu geus diangkat nepi ka sawarga, bakal dialungkeun ka naraka. Anu ngadengekeun maraneh, ngadengekeun Kami; jeung anu ngahinakeun maraneh, ngahinakeun Kami; jeung anu ngahinakeun Kami, ngahinakeun Anjeunna anu ngutus Kami. Jeung tujuh puluh murid teh mulang deui kalayan kabagjaan, pokna, Gusti, sanajan roh-roh jahat oge tunduk ka kami ku lantaran ngaran Gusti. Saur-Na ka maranehna, Kami nenjo Iblis murag ti sawarga kawas kilat. Tingali, Kami maparin kakawasaan ka maraneh pikeun nincak oray-orayan jeung kalajengking, jeung ngungkulan sakabeh kakawasaan musuh; jeung moal aya naon-naon anu bisa nyilakakeun maraneh. Sanajan kitu, ulah maraneh bungah ku sabab roh-roh teh tunduk ka maraneh; tapi sing leuwih bungah ku sabab ngaran-ngaran maraneh geus ditulis di sawarga. Dina waktu eta Yesus bungah dina Roh, sarta ngadawuh, Kami muji sukur ka Anjeun, Nun Rama, Gusti sawarga jeung bumi, lantaran ieu perkara ku Anjeun geus disumputkeun ti jalma-jalma anu wijaksana jeung pinter, sarta geus dinyatakeun ka barudak leutik: enya, Nun Rama; sabab kitu anu katingalina hade dina payuneun Anjeun. Sagala perkara geus diserenkeun ka Kami ku Rama Kami: jeung moal aya saurang oge anu nyaho saha Putra teh, iwal ti Rama; jeung saha Rama teh, iwal ti Putra, jeung ka sing saha bae anu ku Putra kersa dinyatakeun-Na. Jeung Anjeunna malik ka murid-murid-Na, sarta ngadawuh sacara nyorangan, Bagja panon anu ningali kana perkara-perkara anu ku maraneh ditempo: Sabab Kami nyarita ka maraneh, yen loba nabi jeung raja geus kacida ngaharepkeunana pikeun ningali perkara-perkara anu ku maraneh ditempo, tapi maranehna teu ningalina; jeung pikeun ngadenge perkara-perkara anu ku maraneh didenge, tapi maranehna teu ngadengena. Lukas 10:15–24.

Deui deui, kontéks tina hiji berkah anu patali jeung jalma-jalma anu meunang kaistiméwaan pikeun ningali naon anu dipikahayang ku jalma-jalma bener pikeun ditingali, nya éta ngeunaan hiji umat pilihan perjangjian anu keur kaliwatan sarta teu daék “ngadangu.” Sister White nyebut kana panghukum Kristus ka Kapernaum, anu mangrupikeun lambang tina panolakan kana cahaya anu agung, sarta anjeunna nekenkeun Adventisme ku cara nempatkeun éta teguran ka Adventisme dina [kurung].

“Di antara anak-anak Allah nu ngaku, sakitu saeutikna kasabaran geus ditembongkeun, sakitu lobana kecap-kecap pait geus diucapkeun, sakitu gedéna panghukuman geus diucapkeun ngalawan jalma-jalma anu lain tina iman urang. Loba anu geus ningali ka jalma-jalma anu kagolong kana garéja-garéja séjén minangka jelema-jelema dosa anu gedé, padahal Gusti teu ningali maranéhna ku cara kitu. Jalma-jalma anu ningali anggota-anggota garéja séjén ku cara kitu, perlu ngarendahkeun dirina dina panangan Allah anu kawasa. Jalma-jalma anu ku maranéhna dihukum, bisa jadi ngan ukur boga cahaya saeutik, kasempetan jeung hak istimewa anu saeutik. Lamun maranéhna geus boga cahaya anu dipiboga ku loba anggota garéja urang, maranéhna bisa jadi geus maju kalayan leuwih gancang, sarta leuwih hadé ngawakilan iman maranéhna ka dunya. Ngeunaan jalma-jalma anu sombong ku cahayana, tapi gagal leumpang dina éta cahaya, Kristus ngandika, ‘Tapi Kami nyebut ka maraneh, Dina poé pangadilan bakal leuwih bisa ditarima pikeun Tirus jeung Sidon ti batan pikeun maraneh. Jeung maneh, Kapernaum [Masehi Advent Poé Katujuh, anu geus narima cahaya anu gedé], anu diangkat nepi ka sawarga [dina perkara hak istimewa], bakal diturunkeun ka naraka: sabab lamun karya-karya anu kawasa, anu geus dipigawé di maneh, dipigawé di Sodom, éta kota bakal tetep

nepi ka poé ieu. Tapi Kami nyebut ka maraneh, yén dina poé pangadilan bakal leuwih bisa ditarima pikeun tanah Sodom ti batan pikeun maneh.’ Dina waktu éta Yesus ngawaler sarta ngandika, ‘Kami muji ka Anjeun, nun Rama, Gusti langit jeung bumi, sabab Anjeun geus nyumputkeun hal-hal ieu ti anu wijaksana jeung anu pinter [dina paningal maranéhna sorangan], sarta geus nganyatakeunana ka budak-budak leutik.’”

“‘Jeung ayeuna, ku sabab maranéh geus ngalakukeun sagala pagawéan ieu, saur PANGERAN, sarta Kami geus ngandika ka maranéh, hudang isuk-isuk kénéh jeung nyarita, tapi maranéh teu ngadéngé; jeung Kami geus nyaur ka maranéh, tapi maranéh teu ngawalon; ku sabab éta Kami baris ngalakukeun ka ieu Bait, anu disebut ku ngaran Kami, anu ku maranéh dijadikeun kapercayaan, jeung ka éta tempat anu ku Kami dipaparinkeun ka maranéh jeung ka karuhun maranéh, saperti Kami geus ngalakukeun ka Silo. Jeung Kami baris miceun maranéh ti payuneun Kami, sakumaha Kami geus miceun sakabéh dulur-dulur maranéh, nya éta sakumna turunan Epraim.’” Review and Herald, August 1, 1893.

“Pagawean-pagawean anu agung” anu geus dipigawé dina Adventisme téh nyaéta pagawean-pagawean anu ku jalma-jalma bener jeung para nabi dipikahayang pikeun ditingali jeung didangu. Pagawean-pagawean anu agung éta dilambangkeun dina sajarah taun 1843 jeung 1844 nalika amanat Ceurik Peuting Tengtreng diproklamasikeun. Adventisme geus nampik sajarah maranéhna, hususna sajarah taun 1843 jeung 1844. Hiji sajarah anu dimimitian jeung ditungtungan ku hiji kuciwa, sarta ogé hiji sajarah anu dimaksudkeun pikeun nungtun maranéhna asup ka bumi anu dijadikeun anyar.

“Maranéhna miboga hiji cahaya caang nu dipasang di tukangeun maranéhna, di awal jalan éta, anu ku saur hiji malaikat ka kuring disebut ‘ceurik tengah wengi.’ Cahaya ieu mancorong sapanjang jalan éta, sarta maparin cahaya pikeun suku maranéhna, supaya maranéhna henteu titajong.

“Lamun maranéhna terus neuteup ka Yesus, anu aya pas di hareupeun maranéhna, mingpin maranéhna ka éta kota, maranéhna aman. Tapi teu lila ti dinya sabagian jadi capé, tuluy nyebut yén éta kota téh masih jauh pisan, sedengkeun maranéhna ngarep-ngarep geus asup ka dinya ti baheula kénéh. Tuluy Yesus nguatkeun maranéhna ku ngangkat panangan katuhu-Na anu mulya, sarta tina panangan-Na kaluar cahaya anu ngalambay ngaliwatan rombongan advent, tuluy maranéhna ngagorowok, ‘Haleluya!’ Nu séjénna kalawan gagabah mungkir kana cahaya di tukangeun maranéhna, sarta nyebut yén lain Allah anu geus mingpin maranéhna nepi ka sa jauh éta. Cahaya di tukangeun maranéhna pareum, ngantepkeun suku maranéhna dina poék anu sampurna, sarta maranéhna titajong, leungit tina paningal kana éta tanda jeung kana Yesus, tuluy murag tina jalan ka handap kana dunya anu poék jeung jahat di handap.” Early Writings, 15.

Naon anu ayeuna keur dibuka segelna ku Singa tina kaom Yuda téh nyaéta sajarah taun 1843 jeung 1844. “Tujuh guludug” ngagambarkeun taun 1840 nepi ka 1844, tapi éta mangsa ngandung hiji sajarah anu kacida hususna, anu geus dipralambangkeun ti mimiti sajarah perjangjian. Unggal gerakan réformatoris silih saajar, miboga tanda-tanda patokan anu sarua pisan. Lamun éta béda-béda hiji jeung nu séjénna, Iblis bakal nyiptakeun rencana panarajang anu béda pikeun

unggal gerakan réformatoris, tapi manéhna henteu kungsi kitu.

“Tapi Iblis henteu cicing waé. Ayeuna anjeunna nyobaan naon anu ku anjeunna geus dicobian dina ungal gerakan pembaruan séjénna—ngabobodo jeung ngancurkeun umat ku cara nyodorkeun ka maranéhna hiji nu palsu pikeun ngagantikeun pagawean anu sajati. Sakumaha aya Kristus-kristus palsu dina abad kahiji garéja Kristen, kitu deui mucunghul nabi-nabi palsu dina abad ka genep welas.” *The Great Controversy*, 186.

Inti poko dina petikan ieu dina hal amanat sakabéh anu keur urang bagikeun nyaéta yén nalika Adventisme eureun ngukuhan jubah Protestantisme sarta éta dicabut sapinuhna ti maranéhna dina 11 Séptémber 2001, maranéhna tetep ngotot yén maranéhna téh gerakan sesa anu ngumandangkkeun sora tarik malaikat katilu. Padahal maranéhna téh palsu. Lamun anjeun teu ngakuan gerakan mana anu ayeuna keur mawa tanduk Protestantisme, ampir mustahil pikeun ngartos paralel antara dua tanduk di Amérika Sarikat.

Sajarah taun 1843 jeung 1844 kagambarkeun dina ungal gerakan réformasi, sarta ayeuna urang baris ngagunakeun awal Israél kuna salaku umat pilihan Allah jeung ahir Israél salaku umat pilihan Allah pikeun ngajentrekeun hal anu sarua ngeunaan Israél modéren, kalayan puseur panitén kana taun 1843 jeung 1844 sakumaha kagambarkeun dina masing-masing garis gerakan réformatif.

Musa ngaramal yén PANGERAN bakal ngangkat saurang nabi anu sarimbag jeung dirina, sarta nabi éta nyaéta Yesus. Lukas dina Kisah Para Rasul netelakeun yén Yesus minuhan ramalan Musa.

PANGERAN Allah maraneh baris ngangkat pikeun maneh saurang Nabi ti tengah maneh, ti antara dulur-dulur maneh, sarupa jeung kaula; ka Anjeunna maneh kudu ngadéngé. Ulangan 18:15.

Isa téh nabi anu kudu urang dengekeun.

Sabab saéstuna Musa ngandika ka karuhun, “PANGERAN Allah maranéh bakal ngadegkeun pikeun maranéh saurang nabi ti antara dulur-dulur maranéh, saperti kaula; ka anjeunna maranéh kudu ngadéngé dina sagala hal naon baé anu ku anjeunna bakal diucapkeun ka maranéh. Jeung bakal kajadian, yén ungal jiwa anu henteu rék ngadéngé ka nabi éta, bakal dipupus ti antara umat.” Enya, jeung sakumna nabi ti Samuel jeung nu saterusna, sakabéh anu geus nyarita, kitu deui geus maparin béja ti heula ngeunaan poé-poé ieu. Maranéh téh anak-anak para nabi, jeung anak-anak tina perjangjian anu dijieun ku Allah jeung karuhun urang, nalika Anjeunna ngandika ka Ibrahim, “Jeung dina turunan anjeun sakabéh kulawarga di bumi bakal meunang berkah.” Ka maranéh heula Allah, sanggeus ngadegkeun Putra-Na, Yesus, ngutus Anjeunna pikeun ngaberkahan maranéh, ku jalan malikkeun masing-masing maranéh tina kajahatanana. Rasul 3:22–26.

Garis reformasi Kristus dimimitian dina waktu ahir, sakumaha sakabéh garis reformasi ogé dimimitian. “Waktu ahir” dina jaman Kristus nyaéta kalahiran-Na. Kitab Suci nétélakeun yén dina kalahiran-Na aya paningkatan pangaweruh anu sajalan jeung harti “waktu ahir” dina kitab Daniel. Boh éta para angon, jalma-jalma wijaksana ti wetan, Herodes anu ambek, atawa Anna jeung Simeon di Bait Allah, aya paningkatan pangaweruh nalika Anjeunna lahir. Dina titik éta

kapamingpinan garéja Yahudi diliwatan. Perceraian éta lumangsung sacara progresif, tapi dimimitian ku panolakan maranéhna kana pekabaran anu dibuka meteraina dina waktu ahir.

“Jalma henteu nyahona, tapi wartana ngeusian sawarga ku kabungahan. Kalawan minat anu leuwih jero tur leuwih lembut, mahluk-mahluk suci ti dunya cahaya ditarik ka bumi. Sakuliah dunya jadi leuwih caang ku ayana Mantenna. Di luhur pasir-pasir Bétléhém kakumpul rombongan malaikat anu teu kaitung lobana. Maranéhna ngadagoan isyarat pikeun ngawartakeun beja kabungahan ka dunya. Lamun para pamingpin di Israél satia kana kapercayaan anu dipasrahkeun ka maranéhna, maranéhna tangtu bisa milu dina kabungahan ngawartakeun kalahiran Isa. Tapi ayeuna maranéhna kaliwatan.” *The Desire of Ages*, 47.

Kapamingpinan Adventisme kaliwatan dina taun 1989 nalika Daniel pasal 11 ayat 40 kaeusi. “Waktu ahir” dina sajarah Musa, anu ngalambangkeun Isa, nyaéta waktu kalahiran anjeunna, nalika kulawargana jeung saterusna putri Firaun narima panambahan pangaweruh ngeunaan orok Musa. Ngaranna tangtu hartina “disalametkeun tina cai” jeung Isa hartina “Yéhuwa nyalametkeun.”

Sanggeus “waktu ahir,” sakabéh garis pembaruan némbongkeun hiji titik nalika pangaweruh anu ditambahan dina sajarah éta diformalkeun jadi hiji amanat anu bisa ditepikeun minangka kasaksian ka generasi anu baris dipertanggungjawabkeun ku maranéhna pikeun cahaya anu dibuka segelna dina waktu ahir.

Yahya Pembaptis ngaresmikeun amanat Kristus, sarta amanat Musa ngaresmikeun dina taun kaopat puluh hirupna, nalika anjeunna nyobaan ngabébaskeun Israil ti Mesir ku kakawasaanana sorangan. Amanat ngeunaan pangbébasan ti Mesir ayeuna geus kacatet dina catetan umum.

Opat puluh taun ti harita, amanat Musa dipaparin kakawasaan di rungkun seuneu, sarta dibarengan ku dua tanda kaallahan Allah, sakumaha dilambangkeun ku iteuk anu robah jadi oray jeung leungeun katarajang lepra anu ku Musa ditarik kaluar tina pangkonanana. Amanat Yesus dipaparin kakawasaan dina baptisan-Na, anu dibarengan ku dua tanda kaallahan, nya éta sora Rama jeung Roh Suci. Waymark salajengna dina duanana sajarah ngawakilan kuciwa kahiji, mangsa tunda, datangna malaikat kadua atawa 1843.

Kaceuceub dina garis Musa digambarkeun ku pamajikanana nalika malaikat turun pikeun maéhan Musa lantaran henteu nyunat anakna. Ku sabab sieun, Zipora ngalaksanakeun éta upacara ka anak maranéhna ku dirina sorangan. Musa geus poho nyunat anakna! Tanda perjangjian pisan anu dipasihkeun ka Ibrahim geus poho ku Musa. Bapa Ibrahim geus nempatkeun ka hareup ramalan ngeunaan pangawulaan urang Ibrani jeung pangluputanana di jero jeung ti Mesir, sarta nubuatna éta kudu dieusi sacara husus ngaliwatan Musa, tapi Musa poho nyunat anakna. Dina waktu éta Musa ngirim Zipora balik pikeun cicing jeung bapana nepi ka sanggeus pangluputan. Manéhna cicing kénéh di Midian nepi ka Musa mingpin bani Israil ngaliwatan cai Laut Beureum, anu ku rasul Paulus dipaparin katerangan ka urang minangka perlambang baptisan, nyaéta upacara pisan anu ngaganti sunat. Ulah luput tina éta pokok. Datangna waymark anu ngawakilan malaikat kadua dina sajarah Musa, nyaéta waymark anu ngahasilkeun kaceuceub kahiji dina sajarah éta, mangrupa panolakan kana aturan utama hubungan perjangjian Ibrahim jeung Allah.

Kuciwa anu kahiji dina galur Kristus nya éta pupusna Lasarus, anu ku Marta jeung Maria diyakinkeun moal kajadian lamun Isa henteu lila-lila nepi ka Lasarus geus opat poé maot. Kuciwa lantaran Isa ngantep rerencangan raketna, Lasarus, maot jeung ruksak dina kuburan téh kacida gedéna, lain ngan ukur pikeun dua sadérék awéwé éta, tapi ogé pikeun para murid. Sanajan kitu, hudangna deui Lasarus jadi meterai pikeun sakabéh palayanan Kristus.

“Dina tunda-Na sumping ka Lasarus, Kristus miboga tujuan rahmat ka jalma-jalma anu can narima Anjeunna. Anjeunna ngantos, supaya ku ngahirupkeun deui Lasarus tina nu paéh Anjeunna tiasa masihan ka umat-Na anu teuas beuheung sarta teu percaya hiji bukti deui yén sajatina Anjeunna teh ‘hudangna jeung hirup.’ Anjeunna teu kersa gancang ngaleungitkeun sakabéh pangharepan pikeun éta umat, domba-domba miskin anu sasab di kulawarga Israil. Haté-Na remuk ku sabab maranéhna teu tobat. Dina rahmat-Na Anjeunna netepkeun pikeun méré ka maranéhna hiji bukti deui yén Anjeunna teh Nu Mulangkeun, Hiji-hijina Anu tiasa ngagedurkeun hirup jeung kalanggengan kana caang. Ieu kudu jadi hiji bukti anu moal tiasa disalahhartikeun ku imam-imam. Ieu alesan naha Anjeunna ngalambatkeun indit ka Betania. Mujijat pangluhurna ieu, nyaéta ngahirupkeun deui Lasarus, kudu nandeskeun meterai Allah kana karya-Na jeung kana pangakuan-Na ngeunaan keilahian-Na.” *The Desire of Ages*, 529.

Panandaan ka saratus opat puluh opat rebu milik Allah téh dipapandékeun dina sajarah taun 1843 jeung 1844, sabab urang dipaparin katerangan yén Lasarus anu mingpin Kristus asup ka Yerusalem dina lebetna anu pinuh ku kameunangan. Sajarah ngeunaan lebetna anu pinuh ku kameunangan téh nya éta sajarah anu ku Sister White dipaké pikeun ngagambarkeun *Midnite Cry* taun 1843 jeung 1844. Éta téh mangrupa kasalahpahaman ngeunaan Kristus anu miboga kawasa pikeun ngahudangkeun nu maot ku kakawasaan ciptaan Allah. Mary jeung Elizabeth ngaku yén maranéhna terang Yesus miboga kawasa pikeun ngahudangkeun Lasarus dina tarompet panungtungan, tapi maranéhna teu tiasa ningali yén saleresna Anjeunna miboga kawasa pikeun ngahudangkeun anjeunna harita kénéh di dinya. Maranéhna aya dina panolakan kana kayaktian anu saéstuna pisan anu ku Anjeunna sumping pikeun dipintonkeun dina baptisan jeung pupusna-Na, nyaéta awal jeung ahir tina palayanan pribadi-Na salila tilu satengah taun. Maranéhna teu tiasa ningali nepi ka batu éta dipiceun ti kubur, sarua saperti engké panangan-Na bakal dipiceun tina hiji kasalahan dina sawatara angka dina bagan 1843.

Musa, sanggeus anjeunna ngantunkeun Zipora ti pasulayan anu bakal tumiba ngalawan Fir’aun, patepang jeung lanceukna anu leuwih kolot, nyaéta Harun, sarta duanana utusan neraskeun ka Mesir minangka perlambang pekabaran malaikat anu kadua. Saméméh bala-bala naon baé ditibankeun ka Mesir, Musa ngingetan Fir’aun yén lamun anjeunna henteu ngantep Israil, cikal Allah, indit kaluar sarta nyembah, mangka Allah bakal maehan cikal Mesir.

Jeung PANGERAN ngandika ka Musa, “Sabot maneh balik ka Mesir, awas, laksanakeun sakabéh kaajaiban éta di hareupeun Firaun, anu geus dipasrahkeun ku Kami kana leungeun maneh; tapi Kami baris ngagentoskeun haténa, nepi ka manéhna moal ngantep umat éta indit. Jeung maneh kudu ngadawuh ka Firaun, Kieu timbalan PANGERAN, Israél téh putra Kami, nya éta cikal-bakal Kami; sarta Kami nyebut ka maneh, Leupaskeun putra Kami supaya manéhna ngabakti ka Kami; jeung lamun maneh nolak ngaleupaskeun manéhna, behold, Kami

baris maehan putra maneh, nya éta cikal-bakal maneh.” Budalan 4:21–23.

Sora Tangis Tengah Peuting téh mangrupa hiji ramalan anu baris dimumule dina mangsa nu bakal datang.

“Dina pangluputna urang Israil ti Mesir, pangbakti ka anak cikal diparéntahkeun deui. Nalika urang Israil keur aya dina kaabdian ka urang Mesir, PANGERAN maréntahkeun Musa supaya indit ka Firaun, raja Mesir, sarta ngucap, ‘Kieu timbalan PANGERAN, Israil téh putra Kami, nya eta anak cikal Kami: sarta Kami nyebut ka maneh, Leupaskeun putra Kami, supaya manéhna ngawula ka Kami: jeung lamun maneh nolak ngaleupaskeun manéhna, tengetan, Kami bakal maehan putra maneh, nya eta anak cikal maneh.’ Budalan 4:22, 23.”

“Musa nepikeun pangandika-Na; tapi jawaban raja anu sombong éta, ‘Saha PANGERAN téh, nepi ka sim kuring kudu nurut kana sora-Na pikeun ngantep Israil indit? Sim kuring henteu nyaho ka PANGERAN, jeung moal ngantep Israil indit.’ Exodus 5:2. PANGERAN ngalakonan pagawean pikeun umat-Na ku tanda-tanda jeung mujijat-mujijat, ku ngirimkeun hukuman-hukuman anu pikageumpeurkeun ka Firaun. Tungtungna malaikat pameuncit diparentahkeun pikeun maehan anak cikal manusa jeung sasatoan di antara urang Mesir. Supaya urang Israil dipaparin luput, maranéhna diparentahkeun pikeun nempatkeun getih anak domba anu geus dipaehan dina tihang-tihang panto maranéhna. Unggal imah kudu dibéré tanda, supaya nalika malaikat datang ngalaksanakeun pancén maotna, manéhna bisa ngalangkung imah-imah urang Israil.” The Desire of Ages, 51.

Pesen Panjerit Tengah Peuting ka Firaun nandakeun pupusna anak cikal minangka balesan kana pambarontakan Firaun. Sanggeus eta pesen diasupkeun kana catetan, bala-bala, anu ngagambarkeun kakawasaan Panjerit Tengah Peuting dina usum panas taun 1844, didatangan ka Mesir. Pesen Panjerit Tengah Peuting nyapu sakuliah eta tanah kawas gelombang pasang anu gedé dina usum panas taun 1844. Bala-bala nyapu sakuliah Mesir, jeung nalika pupusna anak cikal anu geus dijangjikeun téh datang, hiji panjerit kadenge dina tengah peuting di sakuliah Mesir.

Musa ngandika, “Kieu timbalan PANGERAN: Kira-kira tengah peuting Kami baris ngaliwatan satengahing tanah Mesir; sarta sakumna cikal-bakal di tanah Mesir baris paéh, ti mimiti cikal-bakal Firaun anu linggih dina tahta-Na, nepi ka cikal-bakal dayang anu aya di tukangeun panggilingan; kitu deui sakumna cikal-bakal ingon-ingon. Jeung di sakuliah tanah Mesir bakal aya ceurik anu kacida gedéna, anu can kungsi aya saméméhna anu sarimbag jeung éta, sarta moal aya deui anu sarua jeung éta.” Budalan 11:4–6.

Asupna Kristus ka Yerusalem kalayan pinuh ku kamulyaan ngantarkeun kana salib di Kalvari, sarta para murid Kristus jeung para pengikut-Na nu séjén ngalaman Kuciwa Agung.

“Kuciwa kami henteu sagedé kuciwa para murid. Nalika Putra manusa nunggang kalayan kameunangan asup ka Yerusalem, maranéhna ngaharepkeun yén Anjeunna bakal dimahkotaan jadi raja. Rahayat ngumpul ti sakuliah daérah sabudeureun, sarta ngagero: ‘Hosana ka Putra Daud.’ Jeung nalika para imam jeung kokolot nyuhunkeun ka Yesus supaya nenangkeun balaréa, Anjeunna ngadawuh yén lamun maranéhna cicing waé, malah batu-batu ogé bakal ngagorowok, sabab nubuat kudu digenepan. Tapi dina sababaraha poé kénéh, para murid ieu

pisan ningali Guru anu dipikacinta ku maranéhna, anu ku maranéhna dipercaya bakal maréntah dina tahta Daud, kabentang dina salib anu kejem di luhur para urang Parisi anu ngolok-ngolok jeung nyacaran. Harepan maranéhna anu luhur buyar, sarta poékna pati nutupan maranéhna.” Testimonies, jilid 1, 57, 58.

Kacewa gedé nu kaalaman ku para murid jeung kaum Millerite ogé dilambangkeun ku urang Ibrani anu kakeueum di antara tentara Firaun jeung Laut Beureum.

“Ka urang keur nyorot cahya anu kakumpul tina mangsa-mangsa baheula. Catetan ngeunaan poho-na Israil geus dipiara pikeun pencerahan urang. Dina jaman ieu Allah geus ngulinkeun panangan-Na pikeun ngumpulkeun ka Anjeunna sorangan hiji umat tina unggal bangsa, kulawarga, jeung basa. Dina gerakan advent Mantenna geus ngagarap pikeun warisan-Na, sakumaha Mantenna ngagarap pikeun urang Israil dina mingpin maranéhna kaluar ti Mesir. Dina kuciwa anu agung taun 1844, iman umat-Na diuji sakumaha halna urang Ibrani di Laut Beureum.” Testimonies, jilid 8, 115, 116.

Penting pikeun ningali yén nalika Kristus asup ka Yerusalem, ilham dina éta waktos ngahasilkeun luapan pujian, anu ku urang Parisi dipaluruh pikeun dibungkem. Inti tina paduan sora pujian éta nyaéta rujukan yén Yesus téh Putra Daud, éta pisan lambang anu dipaké ku Kristus pikeun nandaan ahir interaksi lisan-Na jeung urang Yahudi anu sok nyulayaan. Anu pangnyeri haténa pikeun urang Yahudi nyaéta pangakuan yén nalika maranéhna nyebut Yesus, Putra Daud, ku éta maranéhna sacara implisit nuju ngarujuk kana asupna Raja Daud ka Yerusalem kalayan pinuh kajayaan.

Dina sajarah pagawean Daud dina mawa Peti Perjangjian ka Yerusalem, pangkuatan kana pesen digambarkeun ku pangkuatan anu dipaparinkeun ka Daud.

Tuluy Daud maju, sarta beuki agung, jeung PANGERAN Allah semesta alam nyarengan anjeunna. 2 Samuel 5:10.

Saterusna Daud nangtukeun pikeun mawa Peti Perjangjian ka Yerusalem. Dina mawa Peti Perjangjian ka kota Daud, kudu aya hiji kuciwa, saperti dina unggal garis reformasi. Uza, anu ngaranana hartina kakuatan, sanajan terang pisan yén manéhna henteu dipaparin wenang pikeun nyabak Peti Perjangjian, tetep ngalakukeun kitu. Perkara pisan anu mimitina nyababkeun Peti Perjangjian kabawa kana panaklukan, nyaéta henteu taat ka pangersa Gusti anu geus dikedalkeun, jeung kalalawora sombong ngeunaan kakawasaan anu patali jeung Peti Perjangjian Allah. Tapi Uza, hiji lalaki kuat ti pihak Daud, ngalanggar parentah, sakumaha Musa ngalanggar parentah nyunatan. Uza tuluy ditarajang nepi ka paéh, sarta Peti Perjangjian tetep di luar Yerusalem nepi ka Daud ngartos yén jalma-jalma anu ngajaga tempat Peti Perjangjian cicing sanggeus pupusna Uza keur meunang berkah. Sanggeus éta Daud angkat deui pikeun mawa Peti Perjangjian asup ka Yerusalem. Nalika Daud nari asup ka Yerusalem, pamajikanana nempo taranjangna sarta kacida kuciwaanana.

Tilu galur gerakan réformatory anu sakabéhna nyoko kana taun 1843 jeung 1844, nyaéta mangsa anu ku jalma-jalma saleh jeung para nabi dipikahayang pikeun ningali jeung ngadangu. Ciri-ciri datangna malaikat kadua, anu ku kituna nandaan hiji mangsa tunda jeung kuciwa, kacida gampangna pikeun katingali. Kaleresan-kaleresan anu leuwih jero némbongkeun yén éta kuciwa

téh lain saukur salah paham ti pihak Musa, atawa Uza, atawa Marta jeung Maria, tapi hiji kuciwa anu patalina jeung panolakan kana hiji prinsip dasar anu nyambung kana sajarah éta sorangan, tempat éta kuciwa kajadian. Pikeun Musa éta nyaéta tanda sunat, pikeun Uza éta nyaéta kalancang nyangka kana parentah-parentah Allah ngeunaan Peti Perjangjian, pikeun Marta jeung Maria éta nyaéta kurangna iman kana kakawasaan cipta Kristus pikeun ngahirupkeun deui.

Kalawan Musa, téma nu pangpusatna pisan dina palayananana nyaéta netepkeun hiji hubungan pasatujuan jeung hiji umat pilihan, jeung Musa mopohokeun tanda tina pasatujuan éta. Kalawan Uzza, éta nyaéta prinsip pisan tina kasucian hukum Allah, anu diwujudkeun dina Peti Perjangjian. Kalawan Marta jeung Maria, éta nyaéta puseur pisan tina palayanan Kristus, dimimitian ku baptisan-Na, sarta dipungkas ku pupus-Na, panguburan-Na, jeung kabangkitan-Na sakumaha ditipikeun dina awal palayanan-Na. Kuciwa nu kahiji dina taun 1843 kajadian lantaran aya kasalahan dina sawatara angka dina bagan anu mangrupa minuhan tina nubuat Habakkuk. Kasalahan éta nyangkut prinsip pangutamana tina gerakan Miller—prinsip sapoé pikeun sataun.

“Pituin guludug” ngalambangkeun gerakan Advent ti taun 1840 nepi ka 1844, tapi di jerona aya sajarah taun 1843 nepi ka 1844 anu dimimitian jeung dipungkas ku kuciwa, ku kituna netepkeun tanda tangan Alfa jeung Omega kana sajarah éta. Jeung sajarah éta téh sajarah pisan anu ditunjuk ku Yesus jeung Ellen White minangka sajarah suci anu salawasna dipikahayang ku jalma-jalma bener pikeun ningalina.

Opat jalur éta; Musa, Daud, Kristus, jeung kaum Millerites ngajarkeun yén nalika pasemon ngeunaan sapuluh parawan diulang dina ahir dunya, bakal aya pangkuatan lain tina amanat malaikat nu kadua, tapi tina amanat malaikat nu katilu, anu satuluyna dituturkeun ku hiji kuciwa, anu ngamimitian hiji mangsa panundaan.

Waktu malaikat anu kahiji turun dina 11 Agustus 1840, éta nguatkeun aturan nubuatan anu utama ti kaum Millerit, sarta kuciwa maranéhna anu kahiji bakal sacara husus pakait jeung éta aturan. Waktu kuciwa éta jeung mangsa ngadagoan réngsé dina Midnite Cry, éta amanat ogé bakal patali jeung asas sapoé pikeun sataun, kitu deui pangidéntifikasian yén Kristus bakal sumping dina 22 Oktober 1844. Kaopat waymark ti taun 1840 nepi ka 1844 téh pakait jeung asas sapoé pikeun sataun.

Bangsa Yahudi dijadikeun panyimpen titipan hukum Allah, sarta perkara anu digambarkeun dina garis Musa nyaéta hukum Allah jeung katetepan-katetepan. Dina sajarah Daud, éta deuih hukum Allah. Dina sajarah Kristus, éta téh hukum Allah, sabab tanpa tumpahna getih teu aya panghampura pikeun dosa anu geus dibuka ka jalma dosa ku hukum Allah. Tapi Adventisme dijadikeun panyimpen titipan lain ngan ukur hukum Allah, tapi ogé Firman nubuat.

Ku sabab éta, téma dina galur sajarah Millerite nyaéta aturan-aturan profétik Allah. Dina ahir Adventisme, éta bakal deui-deui ngeunaan aturan-aturan tafsir profétik, nanging ti saprak 1844 waktos profétik henteu deui kudu dilarapkeun. Aturan-aturan dina ahir didadasaran kana Alpha jeung Omega anu ngagambarkeun ahir tina awal.

Waktu kakawasaan luhur Ottoman lirén salaku panggenepan tina cilaka kadua, nu ngagambarkeun kagiatan profétis Islam, nubuat tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé dina Wahyu 9:15 kacumponan, sarta “prinsip sapoé pikeun sataun,” nu jadi inti pisan tina karya Miller, dikukuhkeun.

Nalika Islam narajang dina 11 Séptémber 2001, datangna cilaka katilu dina kacumponan Wahyu 8:13 jadi kacumponan, sarta prinsip anu jadi inti pisan tina pagawean Future for America dikonfirmasi; nyaéta prinsip anu saukur bisa diucapkeun kieu: pengulangan sajarah. Hiji nubuat ngeunaan trompét cilaka anu ngalambangkeun Islam dikonfirmasi nalika duanana malaikat dina Wahyu sapuluh taun 1840 jeung malaikat dina Wahyu dalapan welas taun 2001 kacumponan. Sajarah geus ngulang deui. Anu salajengna dipiharep nyaéta hiji kuciwa.

Kuciwa éta bakal ngawanohkeun hiji mangsa tunda. Kuciwa éta bakal ngaleuleuskeun hate sarta nyebarkeun paburencay ka maranéhna anu kalibet dina pagawean éta. Kuciwa éta bakal kajadian ku lantaran nganggap enteng hiji hukum poko tina nubuat, nya éta sabenerna aturan poko tina nubuat anu ditetepkeun dina awal Adventisme. Panguatan tanggal 11 Séptémber 2001 aya patalina jeung Islam, sarta kuciwa tanggal 18 Juli 2020 téh ngeunaan Islam. Urang dibéjaan yén anu ngamungkinkeun Samuel Snow jeung batur-batur sanggeusna ngakuan tanggal 22 Oktober 1844 nyaéta yén Gusti nyabut panangan-Na tina hiji kasalahan dina sawatara angka dina bagan 1843. Saterusna Snow jeung urang Millerite ningali yén bukti anu sarua anu kungsi ngarahkeun maranéhna pikeun ngaramal taun 1843 minangka kacumponan nubuat dua rébu tilu ratus taun, tuluy dipikawanoh minangka bukti anu sarua pisan anu ngamungkinkeun maranéhna nangtukeun tanggal 22 Oktober 1844.

“Yesus jeung sakumna balad sawarga neutep kalayan karunya jeung kanyaah ka jalma-jalma anu, kalayan pangharepan anu amis, geus lila ngarep-ngarep ningali Anjeunna anu dipikanyaah ku jiwana. Malaikat ngalayang ngurilingan maranéhna, pikeun nguatkeun maranéhna dina mangsa panggodana. Maranéhna anu geus ngalalaworakeun narima éta warta sawarga ditinggalkeun dina poek, sarta amarah Allah hurung ka maranéhna, sabab maranéhna henteu kersa narima terang anu ku Anjeunna geus dikirimkeun ka maranéhna ti sawarga. Maranéhna anu satia, anu kuciwa, anu teu bisa ngartos naha Gustina maranéhna henteu sumping, henteu ditinggalkeun dina poek. Deui maranéhna dipingpin ka Alkitabna pikeun nalungtik mangsa-mangsa nubuat. Panangan Gusti dipiceun tina angka-angka éta, sarta kasalahanana dijelaskeun. Maranéhna nempo yén mangsa-mangsa nubuat téh ngahontal ka taun 1844, sarta yén bukti anu sarua anu ku maranéhna geus dipidangkeun pikeun némbongkeun yén mangsa-mangsa nubuat réngsé dina taun 1843, ngabuktikeun yén éta bakal tamat dina taun 1844. Terang tina Firman Allah mancarkeun kana kaayaan maranéhna, sarta maranéhna manggihan hiji waktu panundaan—‘Sanajan eta [eta tetenjoan] tunda, antosan eta.’ Dina kanyaah maranéhna kana datangna Kristus anu geuwat, maranéhna geus poho kana panundaanna tetenjoan éta, anu dimaksudkeun pikeun nembongkeun jalma-jalma anu sajati ngantosan. Deui maranéhna boga hiji titik waktu. Tapi kuring nempo yén loba di antara maranéhna henteu sanggup hudang ngalangkungan kaciwa anu beurat pikeun mibanda darajat sumanget jeung tanaga anu geus nandaan iman maranéhna dina taun 1843.” Early Writings, 236, 237.

Urang kedah ngarepkeun yén bukti anu ngarah kana hiji ramalan ngeunaan Islam narajang Amérika Sarikat dina 18 Juli 2020 bakal mastikeun yén dina hukum Minggu anu enggal sumping, Islam téh panghukuman anu didatangkeun ka Amérika Sarikat, kalayan unsur waktu henteu deui patalina jeung éta kajadian.

Opat waymark utama dina sajarah ti taun 1840 nepi ka 1844. Unggal waymark patalina jeung panerapan aturan utama Miller—prinsip sapoé pikeun sataun.

Opat tanda jalan utama dina sajarah ti taun 2001 nepi ka hukum Minggu. Tanggal 11 Séptémber 2001 téh Islam. Ramalan anu gagal tanggal 18 Juli 2020 téh ngeunaan Islam. Unggal tanda jalan aya patalina jeung panerapan aturan utama Future for America—pangulangan sajarah. “Tujuh guludug” ngagambarkeun kajadian-kajadian anu bakal datang anu bakal diungkabkeun dina runtuyanana. Tanda jalan kahiji tina opat éta nyaéta 11 Séptémber 2001, anu nandakeun serangan ka Amérika Sarikat ku Islam dina minuhan cilaka katilu. Tanda jalan anu pamungkas, anu ngagambarkeun hukum Minggu dina sajarah urang, kudu ngeunaan Islam sabab Alpha jeung Omega salawasna ngagambarkeun ahir ti mimiti, jeung Alpha jeung Omega nyaéta Anjeunna anu nyégél “tujuh guludug” pikeun sajarah ieu pisan. Islam bakal nyerang Amérika Sarikat dina hukum Minggu.

Ieu téh salah sahiji tina tilu unsur utama dina muka segel tujuh guludug anu ayeuna keur dibukakeun. Sanggeus Musa ngumumkeun amanat anu ngalambangkeun Midang Wengi dina garis sajarahna, gerakan-gerakan pamungkas lumangsung kalawan gancang. Sapuluh bala gaib anu ngancurkeun, nepi ka nubuat ngeunaan cikal-bakal kahiji kacumponan, anu nyiptakeun panyambat dina Tengah Wengi di Mesir. Sanggeus Kristus asup ka Yerusalem, léngkah-léngkah gancang nuju ka salib geus dimimitian. Nalika amanat éta diumumkeun, geus teu aya jalan balik. Ti pasamoan kémah di Exeter dina 12 Agustus 1844, kirang ti dua bulan ti harita, éta ramalan kacumponan.

Jeung pangandika PANGERAN sumping ka kuring, kieu saurna, “Eh anak manusa, paribasa naon anu maraneh gaduh di tanah Israél, anu nyebutkeun, ‘Poé-poé dipanjangkeun, jeung unggal tetenjoan jadi euweuh hasilna’? Ku sabab kitu bejakeun ka maranehna, kieu timbalan Gusti ALLAH: Kami baris ngeureunkeun paribasa ieu, sarta maranehna moal deui ngagunakeunana jadi paribasa di Israél; tapi ucapkeun ka maranehna, ‘Poé-poé geus deukeut, jeung kajadianana unggal tetenjoan.’ Sabab moal aya deui tetenjoan anu sia-sia, atawa ramalan anu ngarayu di jero kulawarga Israél. Sabab Kami teh PANGERAN: Kami bakal nyarita, jeung kecap anu ku Kami diucapkeun tangtu kajadian; éta moal deui dipanjangkeun; sabab dina mangsa maraneh, eh kulawarga anu barontak, Kami bakal ngucapkeun kecap éta, sarta ngalaksanakeunana, timbalan Gusti ALLAH.” Jeung deui pangandika PANGERAN sumping ka kuring, kieu saurna, “Eh anak manusa, lah, jalma-jalma ti kulawarga Israél nyebutkeun, ‘Tetenjoan anu ditingali ku manéhna téh pikeun loba poé anu bakal datang, jeung manéhna ngaramalkeun perkara jaman anu masih jauh.’ Ku sabab kitu ucapkeun ka maranehna, kieu timbalan Gusti ALLAH: Moal aya deui hiji-hiji ogé tina kecap-kecap Kami anu dipanjangkeun, tapi kecap anu ku Kami geus diucapkeun tangtu dilaksanakeun, timbalan Gusti ALLAH.” Yehezkiel 12:21–28.